

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ci khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbiske njedželske łopjeno

Čałožil 1891 Křtjebjanski farar dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

26. haprleje 1936

Baužen

Miserikordias Domini.

Mateja 18, 1—7.

Džeczi.

Wo žmilnosći toho Knjesa rěczi njedžela Miserikordias Domini, wožebje wo jeho pastyrěskej žwěrnosći, wo jeho pytazej pastyrěskej lubosći pschecziwo žlabnym a šapocžerjam we wěrje, tež pschecziwo džecžom. Wona je tohodla tež njedžela, łotraž ł nam wo našich woczehnjerskich pschikłuschnosćach pschecziwo džecžom rěczi.

Kak wyžoło žebi tola našy Šbóžnik džeczi waži! Wón w nich njewidžeske jeno, kaž tež žwjate Pižmo pschezo, dar Boži ša naš čłowjekow, ale tež nadawł ša naš čłowjekow, mjenujžy tón nadawł, je prawje woczahnyč a š tym je na Bože džeczi pschemenicž a jim š tym šbóžnosć pschihotowacž. Wón nješnajeske jenož žlabosće a brachi džecža, ale tež jeho počinku a pschikładnosće.

Schto žu nam džeczi? psalm 127 praji: dar toho Knjesa. Žako tajki mamy je wobhladowacž. Něchtóžkuli by rad džeczi měł a je njedostanje. Kšesćizijan tohodla dawa džakowanje čžinicž na kemschach ša porod džecža, a kšesćizijanska macžec žhwalbny wopor pschinježe po žwojim wutrowjenju a ma žwój přeni wukhod po porodze džecža ł Božemu domej. Džeczi žu twój pschichod a twoji herbja; niz jeno, šo ty jim žwoje čžajne kubla namrějesch, ale wožebje tež žwoje čželne, duššine a duchowne žhmanosće a dary a je tak žwojemu luddej šakhowašch. A kelko něžneho a wutrobneho wježela wužiwajšch ty, hdnž žmješch wobkedžbowacž jich roscjenje a pschiběranje na mudrosći, na lětach a na hnadže pola Boha a pola čłowjekow; husto čłowjek š nimi trochu womłódnj. Tak žu džeczi pschi wšchěch wudawkach a pschi wšchěj próžy a pschi wšchěm mjeršanju, łotrež móžesch š nimi tež měčž, tola wobohacjenje twojeho žiwjenja, twojeho doma a twojeho luda.

Ale, žo wě, to wšchitko halle, hdnž je tež prawje woczehnjersch, hdnž žu šdobom Bože džeczi psches Jesom Křysta, kiž je je lubowal a łotremuž žu w žwjatej kšchczenizy žwječene. Kšore, a wožebje njepošłušne, njeradžene, žebicziwe džecžo móže ša tebje š wulkim mjeršanjom a nješbožom byčž. Tohodla jo hladaj, woczehń a lubuj, šo by tež š duchom lubosće pschewšate było. Pschi wšchěm roscužowanju džecža pak njeje najwažnišch, šo wšchě wědomosće a wustojnosće žwěta nawuknje, ale šo tež to jene, šchtož je nušne, šrojumi, mjenujžy žwoju dušchu čžistu a njewinowatu žebi šdžeržecž a žwoje žiwjenje Bohu žwjecžicž! Wšchod krotkim je šažo wjele džeczi do šchule šastupiko. Njeh žu wšchitžy wučerjo žebi toho wědomni: Božosć toho Knjesa je wšchěje mudrosće šapocžatk. A bóršy póndu šnowa šažo čžejódn džeczi na pschjerje, njeh tam do wutrobneho šwjajka šupja š tym, kiž je je lubowal a žo ša nich do žmjercže dał. Tohodla pak je tež jara wažne, šo štaršchey žo ša džeczi modlitej a jo ł modlenju nawjedujetaj. Kak wyžoło žebi našy Šbóžnik tajku žklužbu waži, widžimy š jeho žłowow: Schtóž tajke džecžo horje wosmjie w mojim mjenje, tón wosmjie mje horje. Schtóž pak pohóřschuje jeneho š tnych mólčžkich, kiž do mnje wěrja, tomu by lěpje było, šo by młyniki kamjeń na jeho šchiju powěšcheny a wón šatepieny był w morju, hdnž je najžkłubišcho.

Čžomu pak čžemy džeczi woczahnyčž? Ša štat? Dženža žebi štat totalnosćž žada. Wšcho dnřbi žo na njón počahowacž a jemu žklužicž, wón čžze wšchitko ša žebje měčž; ale wšchě njeho šteji Bóh, a tón, kiž je čže štworil a šdžeržal a do žwěta štajil, ma prawo na wšchitke twoje možy a ty dnřbišch jeho wšchě wšchěho žo bojerčž, jeho lubowacž a žo jemu dowěricž. Šewal čže tež šnutsłowny hłóž (žwědomje) wobštoržuje. A Bóh čžze, šo by to hódny a dobry, haj šbóžny čžłowjek był. A tomu pak mašch ty tež žwoje šejmske pschikłuschnosće dopjelnicž, tež žwoje pschikłuschnosće pschecziwo žwo-

jim šobucžlowjeſtam a ſwojemu ſtatej, kiž twoje ſeiniſte naležnoſcže ſ wulkeho džela rjaduje, najpriedy drje pſchecžiwu ſwojej ſwójbje, potom paſ tež pſchecžiwu ſwojemu ludej — to ſebi woſebje nazionalſozializmuſ žada —, to čiži tutón jaſo Eſerbej tež na ſwědomje kładže, ſo by ty ſo ſtarat ſa tón lud, ſ kotrehož poſhadžeſch, ſa ſwój ſerbſki lud a jón pytat ſaſchowacz. A hdyž čiži něchtó wotmołwi: ſe ſerbſkej rěczu wſchaſ lědma hačž do Wjeleczina pſchińdžeſch, jemu wotmołw: Wiſchi taſ něžnej wězy, kaž macžeſnej rěczu, njeſmějſch ſo ſe ſkupej a ſebicziwej wutrobu praſchecž, kaſki materielny wunoſchſ čiži pſchinjeſe, ale wona je dar Boži ſa tebj e a ty maſch ju čižeſčicž kaž prawe džecžo ſwoju macž ſebi čižeſči, njech je tež khuda. Tohodla paſ ſo ſtaraj tež ſa to, ſo bychu twoje džeczi tež w ſchuli ſerbſki wulke, niž jenož čižitacz, ale tež nabožinu w macžeſnej rěczu wulke, kotraž wſchaſ hinaſ k nim rěczu, hačž žana zuſa. Woboje dyrbi džecžo wuknyčž, w žiwym ſwjaſku ſ njebieſkim Wótžom ſtejecž, a tola tež wſchitke ſeiniſte pſchiſluſchnoſcže pſchecžiwu ſwójbje, narodej a ſtatej dopjelnicž. Čžežke dželo tajke woczehnj eſke dželo, a tola — derje tomu, kotremuž ſo to radži a kiž wjeſele na ſwojich džecžoch docžaka.

Naſch čižadž wſchaſ tež wě, kelko wuczinja pſchi tyczju džeczi ſtrowoſčž a krej ſtarſcheju, namrěwſka maſa abo namrěte čiželne a duchowne khmanoſcže, ale ženje ſebi čižlowjeſ njemože ſlutowacz prawe woczehnj e.

Hačž paſ nimamy tež my dorocženi wot džeczi wuknyčž? Runje to naſch Ebóžnik ſwojim wuczomnikam poſaſuje. Džeči maja wot pſchirody ſem dobre pocžinki, kotrež je dorocženy huſto ſhubiſ: ſpokojnoſčž a ponižnoſčž. Jaſo ſo wuczomnižy toho Knjeſa mjeſ ſobu wadžachu: ſchtó je tón najwjetſchi w njebieſkim kraleſtwje, a kóždy mēnj eſche, přenje mēſtno jemu ſluſcha, ſawoła Jeſuž džecžo k ſebi a poſtaji jo ſrjedža mjeſ nič a dž eſche: Sawěrnje, ja praju wam: Jeli ſo ſo njewobrocžicže a njebudžecže jaſo džeczi, do njebieſkeho kraleſtwa njeſchińdžecže. Schtóž ſo tohodla poniža, jaſo to džecžo, tón je najwjetſchi w njebieſkim kraleſtwje. Wukni my wot džecža džecžaze ſmyſhlenje, kotrež ſebi dawa doſčž byčž w ſpokojnoſčži a kotrež njeſnaje hordu nadutoſčž a ſebi tež njetrjebawſche ſtarocže njecžini. Tež ſnjeſliwoſčž čižemy poſaſowacz, ſchtóž ſtary čižlowjeſ huſto poſabnwa. Kaſ huſto ſo ſtanje, ſo Bóh Knjeſ čižlowjeſkej džecžo ſe ſažnej ſmjercžu jaſo woſmie, a ſtarſchej ſo potom praſchataj, čižehodla bē jimaž dožnla haſle džecžo daſ; njech wědžtaj, ſo tež taſ krotke žiwjenje džecža je mēlo ſwój nadawſ, mjenujžy ſtarſcheju myſle wot tutoho ſachodneho ſwěta wotwjedowacz a na njebieſki ſložowacz, woſebje paſ tež jimaž wuczbu dacž: Budžcže jaſo džeczi! Taſ maja tež džeczi ſwój nadawſ w Khryſtuſowym raju a na ſwěcže a dorocženy m předuja.

Eſo wě, dyrbja tež džeczi ſo woczahnyčž w jednorocžci, poſluſchnoſčži, pſchiſtojnoſčži, khmanoſčži ſa ſhromadne žiwjenje, hewaſ móža žalocny prut ſa ſtarſcheju abo ja druhich čižlowjeſkow byčž, a my wſchaſ roſumimy, ſo potom ludžo ſebi džeczi njeſchjeja. Tola prawe džeczi ſu žohnowanje, a my ſebi po prawom čižlowſke žiwjenje a ſwět bjeſ džeczi njemožemy pſchedſtajecž! Tohodla tež Knjeſowa pſchikaſnja hižo přenimaj čižlowjeſkomaj data ma ſwoje prawo: Włodžtaj a pſchiſporjejtaj ſo a napjelitaj ſemju a čižitaj ju ſebi poddanu! Komu budže w pſchichodže ſwět ſluſchecž? Tym, kiž maja džeczi. Bóh žohnuj naſche woczehnj e džeczi w domach a w ſchulach, daſ nam džecžaze ſmyſhlenje, ſo bychmy tež jeho kraleſtvo herbowali: džecžaze dowěrenje k njemu, ſo njebychmy ſebi ſ njetrjebawſchej ſtarocžu možy lemili!

Jeſuſ, naſch dobry paſtyř.

Ecž. Jana 10, 12—16.

Hłóž: Jaſo wozka Jeſuſa.

Pójmny k dobrom' paſtryrej,
K naſchom' lubom' Ebóžnikej!
Eſtſchymny, kaſ naſ lubje woła!
Wurtobne ſu jeho ſłowa.
Wón ta wěcžna luboſčž je,
Duſche ſbóžne čižicž čiže!

Pójmny k njemu dowěrnje!
Eaſtorcžicž naſ njeſechže.
Wſchaſ Knjeſ džerži, ſchtóž je ſhubiſ.
Schtóž dže k njemu, njei' ſo ſhubiſ.
Pola njeho pomoz je!
Wěra wulka dobudže!

Rucže ſańdže hnadny čižadž.
Khwatajmy! Knjeſ woła naſ!
Pójcže, ſpřožni, wobcžeženi!
Naſnyčženi, wofſchewjeni
Ecže piſchi dobrym paſtryju,
Eſwojim Knjeſu Jeſuſu!

Duſcha, kiž ma Ebóžnika,
Jeho dary wužiwa,
We nim ma, ſchtóž ſebi žada,
Hdyž iſe, ſwětne džecžo trada.
Žiwjenje, loſcht, wjeſele
Wěcžnje w Jeho hnadže je.

Taſle khudy k Tebi du,
Jeſu, ſmil ſo nade mnu;
Wodaſ mi wſchē moje padny;
Schtóž ja trjebam, daſ mi rady:
Eſwó troſcht, ſwój mēr bohacže,
Pomoz w nuſy, w hubjenſtwje.

Wěcžna čižeſčž budž, Jeſu, Čži!
Hdyž je čižadž, mje k ſebi wſmi.
Wěcžnje byčž čižu pola Tebj e,
Taſ mje nuſa njeſahrjebje.
Woiſtacž čižu ja wowcžicžka
Twoja, wěcžnje ſbožowna!

J. W.

Ga Miſerifordias Domini.

Wón woiſtaji ſwoje žiwjenje.

Wiſchi ſpoczatku 19. lěſtotka čižniſche Franzoſa Depaur nowu nabožinu ſtworicž abo ſałožicž. Ale jemu ſo to nočžyſche poradžicž. — Kaſ mohlo to tež hinaſ byčž! — Tuž wón ſebi raſ tehdy wulkemu politikarnej Talleyrandej wuſtorži. Schtó paſ ſnapſchecžiwu tutón?

„To ſo njedžiwam, ſo ſo Wam to čižeſto čižini. Nowu nabožinu ſawjeſčž, to njeje žana malicžkoſčž! Ale ja mohſ Wam pučž poſaſacz, po kotrymž ſnadž byſchcže ſamer dozpěl.“

Depaur proſch eſche, ſo by jemu tutón pučž poſaſaſ.

„Tuž džicže“, rjekny Talleyrand, „a čižicže džiwny, hoj- cže wiſchelakich khornch, hońcže čižertow won, budžcže morwnch, a ſkóncžnje daſcže ſo ſchižowacz a pohrjebacz a ſtańcže na ſecži džen ſaſo ſ morwnch! Hdyž ſcže tole wſcho dokonjaſ, ſcže ſnadž ſwój ſamer dozpěl.“

Poraženy woteńdže „wobšbožer“ cłowjestwa. Tajkeje radny njebe tola woczakował. —

Wodacž.

Wječy Bismarck bě šty na stareho wulzy sažlužbneho generala Wrangela. Ras nětko wobeju kral Wilhelm na hoščinu pscheprošy, a wobaj bedžeschtaj tež hromadže sa bli-dom. Wrangel šapocža šo s Bismarckom rosmołwjcz, tola tu-tón jemu ani šłowa njewotmołwi. Tuž rjetny general k nje-mu: „Mój šyno, njemóžesč dha Ty sabycž?“

Bismarck wotmołwi: „Kak mohl ja sabycž, šštož šym nashonik!“

Łedny šapłaknjenja šo sminywšchi, prascheshe šo stary general dale: „Mój šyno, njemóžesč dha Ty wodacž?“

Tu pschiwobroczi šo wječy k staremu wojalej a šticzi je-mu wobej ruzy, prajizy: „Wodacž? Haj, to možu ja s zykaj wutrobu!“

Šnuta fijałka.

Sa płotom w czichim kucziku
Je fijałka tak lubošnje nam šakczěła;
Wšchi jahrodzynym trawniku
Je měštacžto šej šhmane wubrała.
A ptacžik wyžoło na šhtomiku
Tam špěwa hróncžto lube jej;
Tu šhwali, něžnu wonjawku,
Joh' wóczžy bñšchczatej.
Tu wětšik majka a šo pleńczi s njej,
Tu šłóncžto Bože kóšchi, wohrěwa.
Tuž fijałka je dele k trawnikej
Wšcha šnuta hłóječku šhiliła.

Njesapomñmy 100lětny jubilej Lipščanskeho mišijonštwa!

Šapocžatk junija dže našhe Lipščanske mišijonštwa wo-šwjecžiz šwoje 100lětne škutkowanje na polu Knjesoweho mi-šijonštwa. Ššto s naš, kiž mišijonštwa lubuje, njeby rad šžyhl jubilej šobu šwjecžicž? Kóžžy drje tola a kóžda! Do Lipška njemóžemy wšchitzy šobu — ale našhe dary tam wšchě móža. Tuž dowěrmny tute dary bórny wošadnemu šararjej, šo by wón je mohl hromadžicž a po něčim do Lipška šłacž, šo by tam byl na jubilejnyh dnjach rjany dar džakowneho domjazehe šchescžijanštwa nahromadženy.

Našchi wótzoyo šu tute džělo Lipščanskeho mišijonštwa šažožili a šu šo še šwojimi darami, kotrež běchu hušto došč wopor, šplnili a hajili. A woni šu pschi tutym škutku džakowneje lubošče šbožowni a radoščjwi byli. Kak mohli my šo dlhicž a šo komdžicž? Ně, w jubilejnym lěcže jich mišijonštwa, kotrež je tež našhe mišijonštwa, šo my radujemy jich šmužitoscže, lubošče, šwěry, darniwoscže, woporniwoscže a šo jim džakujemy ša tutón jich škutk a wšcho jich tajke škutkowanje a to s darami lubošče a džakownoscže a šwěry ša tuto našhe mišijonštwa.

Tute dary njech šu wošebite dary, niz te, kotrež hewaf w běhu lěta ša mišijonštwa darujemy! Tute darujmy tež lětka kaž hewaf, ale nimo toho a wyshe toho jubilejne dary ša tutón 100lětny jubilej, kotryž tola kóžde lěto njeje, ale jenož kóžde 100 lět a tak w zykym našchim žiwjenju ženje wjazny! A darujmy wošebje w tutnyh dnjach hacž do šapo-

czatka junija, ale pať tež psches zyke lěto! Njech jubilej šje-wi, šo lubošč k Knjesowemu mišijonštwa hišchče w naš a našchich wutrobach žiwa je, šo šebi wažimy šawostajeñstwo našchich pobožnyh a woporniwnyh prjedownikow, šo pokłusch-ni šym Knjesowej pschikašni: „Džicže a ščžincže wšchitkich cłowjekow ša mojih wuczomnikow!“

Šyrkej a štat.

Jubilate budu šo w šakšich Božich domach šawodne Bo-že šlužby ša pacžerštku wuczbu, kotraž šo w tydženju po tu-tej njedželi šapocžnje. Zyka wošada kaž wošebje šarschi a kmótija šu s pacžerškimi džěčžimi do tutnyh Božich šlužbow pscheprošcheni.

Šakška krajna šyrkej wošjewi, šo je šo njedostatk, šo kan-didatojo bohošłowštwa pobrachuja, minyl. Tohodla šo tež předařski šeminar w Lüdensdorfe šažo po štarym wašchju wobšadži ša roswuczowanje kandidatow.

„Ewangelški Šwjast“ špomina lětka na šwoje šažoženje pschěd 50 lětami. Wón ma dowolnošč, po zykaj Němskej ju-bilejnu šberku šberacž. Ša Šakšku je jeho wjednik Lubijški šuperintendent, k. wyschšchi šyrkwinski rada Šagšch.

„Pro Deo-Komission“ a „Anti-Gott-Front“. Wo francže pschecžiwu Bohu pišachmy na druhim městnje. Šeje šamer je, ruske wojowanje pschecžiwu nabožinje a ruske wobštejno-ščže rosshěricž po zykaj šemi. Pschecžiwu tomu je šwołało něm-ške šjednocženštwa „Pro Deo-Kommission“ — t. r. šjedno-cženštwa ša wojowanje ša Boha — wšchěh šchescžijanow do wobaranja a wojowanja pschecžiwu tajkemu bjesbožnemu a šahubjazemu špocžinanju, tak tež tebe.

Šrabja Reventlow, kiž bě pódla Šauera wjednik šiba-nja „Deutsche Glaubensbewegung“, je k šwojemu wuštupej s tuteho šibanja wšchelakeho rosjaknjazehe podaf: Wón pra-ji, šo pschewošchěm dwoje jeho pohnu wuštipicž: šo je šjaw-ne, šo je tuto šibanje w nabožnym njemóžne a bjes wušpě-cha; to je to jene, a to druhe je: Reventlow dže s tym prote-štowacž pschecžiwu šnicženju ludoweje pschesjednoščže; tutu nicži tuto šibanje še šwojim šakakym wojowanjom pschecži-wo šchescžijanštwa. — Tutón dodawf k jeho wuštupej je wulzy šajimazy a je šažudženje šibanja a jeho tukhwilneho šadžerženja. Mjes druhim wón praji: Šo wěrne nabožne žiwjenje pobrachuje, šo šo zyke nabožne praschenje šhubjuje pod harowazej šwjeršchnoščžu a pod wulkimi šłowami; to čži-ni, šo šo tuto šibanje „Deutsche Glaubensbewegung“ njeho-dži ša to, šo w nim čži nowu nabožnu domišnu namašaja, kotšiz šo w němškim ludu wot šchescžijanštwa wotwobrocžiču a nowu nabožnošč pyšaja. Šdžež maja wojowanje psche-cžiwu šchescžijanštwa ša hłownu a najwažnišchu wěž, tam ša-štanje kóžde šjednocženštwa šamo wot šo, bycz nabožne.

W Brašny je šo kongreš šwobodnošmyšlennyh šeschof — Freidenkerkongreš —. Tutón njeje ničžo mjeñšche wobšamf-nyl hacž wutworicž po zykym šwěcže „frontu pschecžiwu Bo-hu“ — „Anti-Gott-Front“.

Tutny w Ruskej. Bože domy běchu s nutrnymi pschepjel-njene a wobšwědcžichu, šo wšchě pschescžěhanja nješju ša-mohle nabožne žiwjenje w Šsowjetškej Ruskej šnicžicž. Wo-wěščže šu w tym pschesjene, šo bě lětka hišchče wjazny wěrja-znyh šemšchi pschishko hacž w prjedawšchich lětach. Nadpadne bě, šo bě jich wjele młodnyh a wjele mužškich mjes nutrnymi.

Se Serbow a f dalofa.

„Běte jutry“, tak mjenujemy tež „Młode jutry“ abo njedzela Quasimodogeniti. Wone běchu lětka tež w druhim smyśle „běte“, se kněhom běte. Pola naš bě to hišće mile f tutym nawrótom smy se kněhom a smjerštom; we wječornej Němskej bě to ilě. Se kněhom a tež se smjerštom našta wjele šhtodny, haj kamo kmjercz młodnyh człowjekow — jendzelskich schulerjow, kotřiz běchu se kwojim wučerjom tu we Němskej — jawinowa nowa syma. Bóh chyzł mily bycz a schtitacz pola a lufi, jahrody, schtomy — a tež człowjekow psched tajkej sahuby. Haj njedch je našche wšchědne sychnjenczko: „Misericordia Domini!“ „O kmilnošč Knješowa!“ A tuto sychnjenczko budž próstwa a dobroproschjenje: „O kmilnošč Knješowa budž f nami, pschetož my wšchědnje jara nje-dzakowni kmj. So kwo Tebi njedzakujemy wšchědnje sa wšcho schtož wot Tebje mamy, kmilnošč Knješowa se kłowom a se skutkom, to je našcha wina. A so kwo wšchědnje f Tebi njemo-dlimy, Cze proscho wo schtit a zohnowanje, Tebi wobkwe-dczejo tak kwoju dowěru, to je našcha wina!“ So by tuta nje-dzela mjes nami tola mohla dokonjecz tón kwoj nadawf, nam doprajicz, so tu kmj, schtož kmj, a so mamy, schtož mamy, jenož f luteje kmilnoščze našeho Boha a Knješa, tak so wšchitzy hromadze niczo druge njechamy a nječinimy, hacz kwo se wšchěm, schtož našche a se wšchěmi, kiz našchi, do-wěricz tutej kmilnoščzi našeho Boha a Knješa! — „Běte jutry.“ Runje dokelž běchu lětka tež se kněhom běte, kwo wo-ne sa naš pschi wšchej jutrownej radoščzi, kotraž psches nje klinecz, tež sa woczi khotne, pominaze předowanje: Kaž tam wonka, přjedny hacz kwo dohladašč, „kmjercz“ měri kwo, schtož runje f žiwjenju wotuczješche, tak tež da „kmjercz“ tak hušto, přjedny hacz kwo dohladašč, sahynčz, schtož tak jutry, na kwojedzenju žiwjenja, kwo sbudži do noweho žiwjenja: jutrownu wěru w człowjekach. Dženša Misericordias Domini! So bychmy wšchitzy nutrnje sychowali: Misericordia Domini, kmilnošč Knješowa wobarnuj naš psched tajkej „symu“, psched tajkej kmjerczu, sčerž naš žiwnyh w žiweje wěre do stanjeneho žiweho Sbožnika. — Tam wonka njemóžesch kwo wobaracz: Schtit a brón je czi tola tu Bože kłowo, Biblija a modlitwa a kwojate wotkasanje! Njedyrbišč ty to tohodla wšchědnje snowa dzakowny bycz tutej kmilnoščzi Knješowej a jej kwoj dzak wopokafacz f tym, so kwo jej kwoždy džen snowa dzakujesch f modlitwami, f dzaknyimi modlitwami a f próstwami, a pschede wšchěm f tym, so schtit a brónje kwoeru trjeba sa kwebje a sa druhich; sa druhich, pschi tym kwebi pschede wšchěm myšlimy na tych, kotřiz nětkle, kaž něhdy młodži, nowi kšchesczijenjo w běnyh draščach, sachtupichu do žiwjenja — kaž to tak prajimy — na našich młodnyh, kotřiz kšchesczjenjski kłub wobnowichu. — Misericordias Domini, so bychmy ju hódnje kwojeczili a jeje džen kaž džen hódni byli.

W Romje khowa kwo we Watikanskej knihowni wulzy wažny a drohotny dokument, kotryž jedna wo Khrystuškownym wobrasu. Je to piškmo, kotrež je piškaf Romjan Publius Ventulus. Tutón bě pod kěžorom Tiberijom konsul a, hdyž wšcho njemnyli, bohót w Jerusaleme, přjedny hacz Pontius Pilatus tuto sastojnstwo pschewsa. Jeho wopiskanje Khrystuška je, kaž rěka, tón saložk, na kotryž kwo sachtyni kšchesczjenjszy molerjo složowali, Khrystuška molujo.

W Jerusaleme steji tež našchim kšerbskim wošadam derje snata Syniska krotownja, kotraž je 11. novembra 1935 kwoj 75lětny jubilej kwojeczila. Tutón wulki dom, f kotrehož je telko zohnowanja wuschlo, dyrbi kwoje dotalne městno wopuschczicz a kwo druhdže sašndlicz. K tomu nusuje jón sakon wo sašndlowanju Židow, kotřiz kwo do Palestiny wróczeja. Dom steji runje wošrjedz wobšchěrneho ruma, kotryž je sa tuto sašndlowanje postajeny. Synrotownju twarja snowa f plodnju Jerusalema na derje pschihódnyh městnje. Wona ma tukhwilu schtyni stazije a chze pjatu saložicz. Sa pschichod směje wona tež hišće dafšchi nadawf: kwo staracz wo młode wošdy, kotrež w městomaj Haifa a Tassa naštachu f tym, so kwo tam přjedawšchi khowanzny krotownje sašndlichu a wozenichu. Woni kwo tam sastojnizy abo rjemješlnizy.

Bibliški pucznik.

Misericordias Domini, 26. haprleje 1936.

(Ja chzu spěwacz wo Knješowej hnadze wěcznje. Ps. 89, 2.) Runje kaž nad nimi kwoj strážowaf, jich wutorhacz a kšapcz: tak chzu nad nimi strážowacz, so bych jich twaril a plodzil, praji tón Knješ. Jes. 31, 28. — Wo Božej lubošci f nam rěczi tež kama zyła pschiroda, wón wšcho je stworil, snaje, kwozci wšchěm žiwjenje a wodnyh da. Je pak mjes wšchěmi stwo-rjenjemi, mjes ptakami a šwěrjatami hdyž žane człowjekam podobne na duchu, darach, wošebnoščzi, na knjejštwje a na kwoobodnoščzi? Wšcho człowjekam je poddate. (Zionške hložny 314, 4.) — Luf. 6, 36. — Ef. 6, 1—4.

Póndzela, 27. haprleje: Hlaj, ja kładu moje kłowa do twojeho erta. Jes. 1, 9. — K. 504, 3. — Ps. 96. — 4. Mójs. 14, 20—35.

Wutora, 28. haprleje: Ja chzu jich nětko wužicz a jim sjewicz moju ruku a moju móz, so bychu pošnali, so moje mjeno rěka tón Knješ. Jes. 16, 21. — K. 363. — Hebr. 8. — 4. Mójs. 14, 36—45.

Srjeda, 29. haprleje: Tohodla dzi nětk; ja chzu f twojim ertom bycz a tebe wučicz, schtož ty rěczecz dyrbišč. 2. Mójs. 4, 12. — K. 393. — Hebr. 9, 1—15. — 4. Mójs. 20, 1—12.

Schtwortk, 30. haprleje: Pschetož hlaj, tón Knješ Knješ dže f mozu, a jeho ramjo budže knježicz; hlaj, jeho mšda je f nim, a jeho sapkaczenje je psched nim. Jes. 40, 10. — K. 792, 14. — Hebr. 9, 16—28. — 4. Mójs. 21, 1—9.

Pjatt, 1. meje: Ty pak, Knježe, njewotwobroč wšchaf kwoju kmilnošč wote mnje; njedch twoja dobrota a kmilnošč kwoždy czaš mje saškowa. Ps. 40, 12. — K. 519, 2. — Hebr. 10, 1—18. — 4. Mójs. 22, 1—21.

Ssobota, 2. meje: Tam chyzł ja cze rad kšwalicz moje žiwe dny a kwojej ruzny w twojim mjenje pošběhnyčz. Ps. 63, 5. — K. 505, 5. — Hebr. 10, 19—31. — Jes. 40, 26—31.

Wistowanje. K. N. w W. a f. S. W.: Dzak sa wšcho, schtož pošlafschcze. Redaktor.

Sa Jubilate: W. w B. — Sa Cantate: W. we W. — Sa Rogate (Bože špěcze): K. w N.